

KURJER WILEŃSKI

Rok VI.

NIEZALEŻNY ORGAN DEMOKRATYCZNY

Nr. 78 (1423)

Odroczenie dymisji rządu.

(Tel. od własnego korespondenta z Warszawy.)

Wczorajszy dzień, jak ogólnie przypuszczano, miał być decydujący w sytuacji politycznej w związku z krążącymi pogłoskami o dymisji gabinetu p. premiera Bartla. Spodziewana już była nawet w dniu wczorajszym wiadomość oficjalna o dymisji gabinetu i powołaniu nowego. Wszystkie bowiem szczegóły i pogłoski ze źródeł nawet najwiarogodniejszych świadczyły, że wczoraj właśnie nastąpić musiało rozwiązanie politycznej sytuacji.

Jak to już zaznaczył nasz korespondent, na temat tak zwanego przesilenia, zresztą niestalonego, nieskonkretyzowanego przez czynników oficjalne, potworzyły się mimo to różne plotki i pogłoski, które były formalną powódnią, zalewającą łamy różnych gazet, a szczególnie prasy opozycyjnej, która podając różne fantastyczne pogłoski, chce, urobić opinię w tym kierunku, jakobyśmy obecnie znajdowali się w okresie, nigdy jeszcze w Polsce niepodległej niespotykanego gabinetowego przesilenia. Plotkom z różnych względów nie uwierzyliśmy, gdyż było rzeczą niewątpliwą, że czynniki wiarogodne nie ustaliły jeszcze dyfinitywnie koncepcji przyszłego gabinetu, a już tembardziej nie była wiadoma osoba szefa nowego gabinetu.

Jedną rzecz była pewna, którą podawaliśmy w numerze wczorajszym, mianowicie, że p. premier Bartel już przed 3 tygodniami, po dłuższym zastanowieniu się, doszedł do przekonania, że nie może sprawować w dalszym ciągu kierownictwa gabinetu i wobec tego zdecydował się złożyć swoją dymisję.

Ustąpienie szefa rządu jest równoznaczne z ustąpieniem całego gabinetu i dlatego było rzeczą niemal pewną, że z chwilą powzięcia decyzji przez p. premiera Bartla ustąpi cały gabinet.

O tej decyzji p. prof. Bartel zawiadomil w kilku rozmowach prywatnych P. Prezydenta Rzeczypospolitej, wizyte i wtedy już w formie zupełnej i katerycznej, jak się dowiadujemy, padło z ust p. premiera Bartla oświadczenie, iż zamierza on usunąć się na jakiś czas z życia politycznego.

Jednakże wobec zbliżających się świąt omówienie tej sprawy postanowiono odroczyć na tydzień poświęcony.

We wtorek wrócił do Warszawy p. Prezydent Rzeczypospolitej i ponownie odbył długą konferencję z p. premierem Bartlem. Powtórną z ust p. premiera Bartla padła kategorięca decyzja o ustąpieniu z rządu. Musimy podkreślić, że wszystkie te pogłoski i komentarze o decyzji p. premiera Bartla notowane przez niektóre dzienniki o koncepcji przyszłego rządu i o nazwiskach przyszłych ministrów były nie tylko fałszywe, ale wręcz wzięte z powietrza, gdyż o tem w konferencjach p. Prezydenta z premierem Bartlem mowy nie było.

Wczoraj p. premier Bartel po dłuższej chorobie powrócił do zdrowia i objął urządowanie w prezydjum Rady Ministrów. Przed południem przyjął on ministrów Jurkiewicza i Grodyńskiego i odbył z nimi konferencję nie mającą zupełnie nic wspólnego z sytuacją polityczną.

O godzinie 12-iej p. premier Bartel udał się do gmachu Generalnego Inspektoratu armji, gdzie został

przyjęty na 2 godzinnej konferencji przez Marszałka Piłsudskiego. Była to pierwsza po kilku tygodniach narada tych dwóch mężów stanu. Na konferencji tej, jak się dowiadujemy, p. premier Bartel przedstawił Marszałkowi Piłsudskiemu, że uczynił już od trzech tygodni wobec Prezydenta Rzeczypospolitej zamiar swego ustąpienia z przesyry gabinetu, przyczem podkreślił, że zamiar ten utrzymuje w dalszym ciągu.

Po tej naradzie, jak się dowiadujemy z wiarogodnych źródeł, sprawa zmiany rządu została odsunięta na okres tygodniowy, a najwyżej do dni dziesięciu. Czynnik decydujący bowiem chcąc ten czas wykorzystać na stworzenie i omówienie koncepcji przyszłego gabinetu. Tymczasem przypuszczalnie omówiona będzie sprawa terminu zmiany gabinetu i wogóle zakresu tych zmian, oraz ewentualnie personaljów, to jest osoby premiera i tych tek, na których nastąpić mają zmiany. W każdym bowiem razie musimy szczególnie podkreślić, że zamiar ustąpienia z gabinetu był przez premiera Bartla jeszcze od trzech tygodni zamunikowany kilkakrotnie Prezydentowi Rzeczypospolitej, oraz wczoraj Marszałkowi Piłsudskiemu.

Tyle o sytuacji politycznej, jaką obecnie mamy. Jeśli zaś chodzi o odwrotną stronę medalu, to jest o odbicie tej sytuacji w tak zwanej opinii publicznej, to była ona niewątpliwie wyolbrzymiona i przez pewien odłam prasy przedstawiona w takim charakterze, jaki miał miejsce przed wypadkami majowymi. Otóż musimy podkreślić, że obecnie po wypadkach majowych, kiedy już losem państwa nie kieruje sejmowładztwo zapomocą klubów partyjnych, lecz rozum stanu, reprezentowany w tym wypadku przez Prezydenta Rzeczypospolitej, Marszałka Piłsudskiego i premiera Bartla, wszelkie przesilenia przedmajowe nie mogą mieć miejsca, a zdrowa opinia publiczna nie podda się inspiracjom, które chce jej narzucić prasa opozycyjna, świadomie fałszywie przedstawiająca istotny stan rzeczy.

Wiadomości z Kowna.

Likwidacja partii socjalno-demokratycznej.

W związku z aresztami, dokonany wśród socjalnych demokratów wskutek przyłapania kurjera emigrantów litewskich z transportem pisma „Pirmyn” w kołach rządowych istnieje zamiar uniemożliwienia działalności socjalistom za pomocą ogłoszenia tego stronnictwa za nielegalne.

Wybitni działacze socjalistyczni inż. Kejrys i Bielinis zostali zwolnieni z aresztu i oddani pod dozór policji.

Litewski Kościół Narodowy.

Jak donosi „Liet. Zinios” w niedzielę palmową ks. Chalecki, który zerwał z Rzymem odprawił litewską mszę w mieszkaniu prywatnym na intencję odzyskania Wilna.

Statystyka przestępstw.

Według danych policji kryminalnej w r. ub. zarejestrowano w Litwie ogółem 14.891 przestępstw kryminalnych, przyczem policja wykryła sprawców w 11.691 wypadku, co stanowi 78,51 proc.

Nowa taryfa celną.

W najbliższych dniach ministerstwo skarbu sporządzi projekt nowej taryfy celnej. Taryfa ta przewiduje nowe cla ochronne dla towarów, produkowanych w kraju. Dla towarów, które mogą być wytworzone w Litwie, ale które dotąd nie są tam wytwarzane, również przewidziane jest wprowadzanie cel ochronnych. Następnie mają być podwyższone stawki celne dla importowanych artykułów zbytku.

Odznaczenie rumuńskie p. Patka.
BUKARESZT, 4.IV. (Pat). Rumuńska rada regencyjna odznaczyła p. Stanisława Patka poślą polskiego w Moskwie, wielką wstęgą orderu korony rumuńskiej.

Sytuacja na kolejach.
WARSZAWA, 4.IV. (Pat). W/g danych ministerstwa komunikacji, w ciągu ubiegłej doby nastąpiło znaczne obniżenie się temperatury przy silnych opadach śnieżnych w niektórych okręgach dyrekcyjnych. Z dyrekcji wileńskiej donoszą, że południowe okręgi nawiedziła zamieć śnieżna przy temperaturze 3 stopni poniżej zera. Wskutek zamieci na linii Brześć—Pińsk pociągi kursowały z piugami odsnieżniami. W dyrekcji gdańskiej miały również miejsce opady śnieżne przy temperaturze 6—8 st. poniżej zera. W lwowskiej dyrekcji kolejowej na linii Tarnopol — Zbaraż utknął w śniegu pociąg towarowy.

Zmniejszenie kosztów utrzymania.
WARSZAWA, 4.IV. (Pat). Komisja do badania zmian kosztów utrzymania na posiedzeniu w dniu 4-go kwietnia r. b. ustaliła, że w miesiącu marcu w porównaniu z lutym 1929 r. koszty utrzymania rodziny pracowniczej, złożonej z 4 osób w Warszawie zmniejszyły się o 1,9 proc.

Zjazd T-wa Nauczycieli Szkół Wyższych.

WARSZAWA, 4.IV. (Pat). Dnia 4 kwietnia rozpoczął obrady walny zjazd T-wa Nauczycieli Szkół Wyższych. O g. 10.30 przybył do gmachu uniwersytetu P. Prezydent Rzplitej wraz ze swą. Obrady zajął Prezes Sierpiński, składając Panu Prezydentowi gorące podziękowanie za uświetnienie zjazdu swą obecnością i wnosząc na jego cześć okrzyk, poczem scharakteryzował pokrótce zadanie szkoły średniej w budowie kultury narodowej, oraz przedmiot obecnego zjazdu—wykształcenie kobiet. Następnie zabrał głos p. min. W. R. i O. P., który w związku z przedmiotem obrad wygłosił przemówienie programowe, w którym obszernie omówił motywy wydania rozporządzenia o zmianie w planach godzin szkolnych. Po przemówieniu p. ministra wygłoszono szereg referatów. M. in. referat w imieniu komisji do spraw szkolnictwa żeńskiego wygłosiła przewodnicząca tej komisji p. lwaskiewiczowa p. t.: „Najpilniejsze potrzeby szkolnictwa żeńskiego”, oraz sekretarz generalny T-wa p. Grabowski odczytał w imieniu nieobecnego profesora Bałęja referat p. t.: „Czy i o ile dziś jeszcze nasza wiedza o różnicy psychiki męczyzny i kobiety daje podstawę do różnicowania szkół na męskie i żeńskie”.

Pociąg o 150 klm. szybkości.

PARYŻ, 4.IV. (Pat). Przy dokonanych w ostatnich dniach próbach pociągu pośpiesznego na linii Paryż—Clerbourg, pociąg przeszedł ten dystans w trzy godziny 18 minut, osiągając przeciętną szybkość 115 klm. na godzinę. W niektórych miejscach szybkość biegu pociągu dochodziła do 150 klm.

Aresztowanie poety białoruskiego w Mińsku.

MOSKWA, 4.IV. „Prawa” donosi z Mińska o wykluczeniu młodego białoruskiego poety Aleksia Dudaria z mińskiego stowarzyszenia literackiego „Potymia”, którego był Dudar czynnym członkiem. Wykluczenie to pozbawiało Dudaria praw „proletariackiego” poety i poprzedziło jego aresztowanie pod zarzutem napisania i rozpowszechniania wiersza, w którym aresztowany poeta wezwał naród białoruski do walki z rządem sowieckim i partją komunistyczną.

W komentarzach do tej wiadomości podaje pismo niektóre szczegóły z życiorysu Dudaria. Jest on byłym członkiem związku młodzieży komunistycznej, z pochodzenia chłopem. Ostatnie wiersze i powieści Dudaria, szczególnie „Wiatr ze Wschodu” nacechowane były rzekomo białoruskim „szowinizmem nacjonalistycznym”.

Do poważnego interesu handlowo-przemysłowego potrzebny
SAMODZIELNY BUCHALTER
posiadający długą praktykę.
Oferty: Rutyna, Biuro Garbowskię
Garbarska 1. 1033

Artykuł pióra Marsz. Piłsudskiego ukaże się w najbliższych dniach w „Kurjerze Wileńskim”

Korespondent warszawski donosi nam, że w najbliższych dniach, przypuszczalnie jeszcze w bieżącym tygodniu Marszałek Piłsudski zamieści na łamach „Kurjera Wileńskiego” artykuł, omawiający obecną konstelację polityczną.

Likwidacja opozycji na Litwie.

RYGA, 4. IV. (Pat). Jak donosi z Kowna „Jaunakas Zinas”, w związku z niedawnymi aresztowaniami wśród przywódców litewskiej partji socjaldemokratycznej należy się spodziewać w bliskim czasie całkowitej likwidacji tego stronnictwa.

KOWNO, 4. IV. (Pat). „Echo” donosi, że w tych dniach dokonano rewizji w lokalu centralnego komitetu Federacji Pracy, przyczem aresztowano kilku członków Federacji i skonfiskowano rezolucje, uchwalone na ostatnim zjeździe Federacji.

KOWNO, 4.IV. (Pat). Według doniesień dzienników część aresztowanych socjaldemokratów już zwolniono. Wśród zwolnionych znajduje się przewodniczący centralnego komitetu litewskiej socjaldemokracji i redaktor pisma „Socjaldemokratas” inż. Kejrys, a także Bielinis.

Konferencja Małej Ententy.

BUKARESZT, 4. IV. (Pat). Doroczna konferencja Małej Ententy odbędzie się w końcu maja r. b., przypuszczalnie w Białogrodzie.

Ambasador Chłapowski u Brianda.

PARYŻ, 4. IV. (Pat). Briand przyjął ambasadora Chłapowskiego.

Po nominacji gen. Le Ronda.

Niezadowolenie prasy niemieckiej.

BERLIN, 4. IV. (Pat). „Berliner Tageblatt”, donosząc o wyborze gen. Le Ronda na przewodniczącego rady nadzorczej stoczni gdańskiej, nazywa ten wybór aktem nieprzyjaznym w stosunku do Niemiec i groźbą pod adresem Rosji sowieckiej.

Termin czerwcowej sesji Ligi Narodów.

GENEWA, 4.IV. (Pat). Na skutek żądania angielskiego ministra spraw zagranicznych Chamberlaina termin następczej sesji Rady Ligi Narodów przesunięty został z 3 na 10 czerwca. Żądanie Chamberlaina pozostaje prawdopodobnie w związku z wyborami w Anglii, które odbędą się w końcu maja.

Wyniki konferencji Chamberlaina z Mussolinim.

WIEDŃ, 4.IV. (Pat). „Neue Freie Presse” donosi z Londynu, że konferencja między Chamberlainem a Mussolinim we Florencji jest, zdaniem londyńskich kół dyplomatycznych, najwyśszym sukcesem Chamberlaina od czasu Locarna. W/g sprawozdań angielskich, udało się Chamberlainowi ożywić rokowania włosko-angielskie, które od dłuższego czasu utknęły.

Ponadto osiągnął zasadnicze porozumienie w tym kierunku, że Anglija i Włochy będą dążyły do opróżnienia Nadrenji po zawarciu nowego układu reparacyjnego z Niemcami. Mussolini miał dać angielskiemu ministrowi spraw zagranicznych uspokajającą interpretację układu, zawartego w Tiranie.

Przesilenie rządowe w Austrii.

WIEDŃ, 4.IV. (Pat). W kołach parlamentarnych oczekują, że wybór nowego rządu nastąpi w czwartek albo w piątek przyszłego tygodnia. Ustalenie tych terminów zależy będzie od rokowań, które toczą się obecnie między stronnictwami dotychczasowej większości rządowej, a następnie od rokowań z socjalnymi demokratami. W razie, gdyby te ostatnie rokowania przybrały obrót pomyślny, objąłby rządu były minister handlu Heinel, albo dotychczasowy prezydent rady narodowej Guertler. Ci obaj politycy znani są z umiarkowania i dobrze widziani w kołach opozycji. W razie zaostrożenia się stosunków między większością a opozycją objąłby rząd zwolennik ostrzejszego kursu, prawdopodobnie naczelnik Tyrolu albo Styrii.

Prasa niemiecka o zbrodni w Baranowiczach.

BERLIN, 4.IV. (Pat). Południowe dzienniki przynoszą depesze o incydencie w Baranowiczach w sensacyjnej formie, dając im tytuły: Berliński urzędnik sowiecki strzela do policji polskiej. — „Berliner Zeitung am Mittag” podaje następujące informacje o sprawie incydentu, zakomunikowane dziennikowi przez rosyjskie przedstawicielstwo handlowe w Berlinie: Apanasiewicz pracował w Berlinie tylko przez pewien krótki bardzo czas. Przybył on do Berlina z Moskwy i zajmował podrzędne stanowisko w wydziale technicznym przedstawicielstwa handlowego. W końcu marca ustąpił on ze służby i powracił do Moskwy. Informacje przedstawicielstwa handlowego podkreślają, że działalność berlińska Apanasiewicza ograniczała się do dziedziny rzemiosła handlowo-technicznej.

Zbrodnia w Baranowiczach ma tło polityczne.

Zabójca przyznał się, że mordował świadomie.

(Tel. od własnego korespondenta z Warszawy.)

Jan Apanasiewicz, który dokonał zamachu na przedstawicieli władzy bezpieczeństwa na stacji Baranowicz, pochodził ze wsi Kołpionica, leżącej na terytorjum Polski. W czterem roku życia znalazł się on w Moskwie. Już jako młody chłopiec bierze udział w rewolucji bolszewickiej. Od chwili powstania CZEKI był on czynnym jej członkiem i odznaczył się bezwzględnością w tępieniu wszelkich przejawów kontrewolucji.

Po skasowaniu CZEKI został członkiem Kolegium i sekretarzem

GPU, a w roku 1923 był już przewodniczącym policyjnego biura w Moskwie. W następnym roku odkomenderowano go do wyższej szkoły technicznej, skąd następnie został wysłany do Berlina na stanowisko kierownika biura sztyfów przedstawicielstwa handlowego Sowiłow.

Przed niedawnym czasem otrzymał Apanasiewicz rozkaz powrotu do Moskwy. W drodze z Berlina do Moskwy wstąpił on do swego brata we wsi Mała Kołpionica pod Baranowiczami, gdzie jeden z znajo-

Posiedzenie Trybunału Stanu w sprawie min. Czechowicza.

(Tel. od wł. kor. z Warszawy)

Na dziś wyznaczone zostało pierwsze posiedzenie Trybunału Stanu w sprawie b. ministra skarbu Gabryiela Czechowicza. Na posiedzeniu tem członkowie Trybunału Stanu złożą przysięgę.

O pożyczkę zagraniczną dla rolnictwa.

(Tel. od wł. kor. z Warszawy.)

W najbliższych dniach udaje się do Paryża wice-dyrektor Departamentu Obrótu Pieniężnego Ministerstwa Skarbu p. Broniewski celem kontynuowania rokowań o uzyskania długoterminowej pożyczki zagranicznej dla rolnictwa polskiego.

Pan Broniewski musi ustalić warunki, na jakich banki zagraniczne udzielią nowopowstającej instytucji kredytowej w Polsce kredytu, oraz przeprowadzi rokowania z gronem banków międzynarodowych, które przystąpią do grupy rokującej z Polską, w sprawie utworzenia w Polsce centralnego banku rolnego.

„Dziennik Wileński” tak już nas przyzwyczaił do wszelkich ekstrawagancji, że żadne wybryki z jego strony zdziwić nas nie mogą. Zwykle też nie zwracamy na nie uwagi i tylko w rzadkich wyjątkowych, gdy natrafiamy na coś niezwykle komicznego, pozwalamy sobie na uczynienie wyjątku z reguły.

Czyż nie jest bowiem wysoce humorystyczną następująca uwaga pod adresem naszego pisma, którą znajdujemy w Nr. 76 „Dziennika Wil.”? Cytujemy ją dosłownie: „Po polsku nie pisze się, nie ideo, to znów ruszcysz. Dziwnie że każdy wileński senator ma w sobie coś „Moskali””. Gdyby redakcja „Dz. Wil.” zebrała do roczników pism warszawskich w ostatnich latach przed wojną, gdy była bardzo rozpowszechniona piosenka Kryńskiego, to w każdym numerze znalazłaby ten rzekomy ruszcyzm. Pismo bowiem wówczas właśnie o wiele częściej ideo, zamiast idea, wnosił więc końcówkę, oparty na tej jedności i to dodatku całkowicie bezpodstawnej przesłankę jest do tego stopnia absurdalny, że może tylko ubawić czytelników, nawet tak niewybrednych i mało krytycznych, jakimi są czytelnicy „Dziennika Wil.”

Z o wiele większą słusznością moglibyśmy utrzymywać, że wielu endeków wileńskich w sobie trzyma czwarte Prusaka, ale dociekania genealogiczne nie są naszą specjalnością.

mych jego włościach zwrócił się do niego z prośbą o zabranie listów do Rosji i wręczył mu dwie zapieczetowane koperty z żafobną obwódką. Te żalobne obwódki Apanasiewicz, jak sam w swoich zeznaniach twierdzi, uznał za dowód przygotowywanego nań zamachu. W dniu 2 b. m. o godzinie 7 wieczorem zgłosił się więc on na posterunek policji kolejowej i przedstawivszy służbowy paszport sowiecki poprosił o ochronę policyjną. Komendant posterunku zawiadomił o tem niezwłocznie urząd śledczy w Baranowiczach, zaś Apanasiewicz udał się na telegraf, skąd wysłał depeszę do Moskwy tej treści:

„Friedsiadatielu Narodn. Kom. Rowkomu. Przejdzom w Polszu ostanowiliśa w Baranowiczach die-driewnia Malaja Kołpionica u brata Tierientja, gdzie abnaruził zagowor na moju żyźn. Zdu w policyjskom uprawnleni na wogzale wszyszch ukazanij. Sowiwniek Berlinskago Targowago Przedstawitelstwa czen W. K. P. Sientibiaria 1917 student miechan. fakultieta N. W. T. U. Apanasiewicz”

Zastępca starosty w Baranowiczach zaproponował Apanasiewiczowi, aby przenocował w hotelu i zawiadomił go o przydzieleniu już ochrony policyjnej. W odpowiedzi na to Apanasiewicz oświadczył, że woli pozostać na posterunku policji, gdzie czuje się bardziej bezpiecznie.

Otrzymałszy zezwolenie na to ułokował się na posterunku i spędził tam noc.

Według jego zeznania postanowił on w nocy wykonać myśl, z którą nosił się od roku, mianowicie zamordować jednego, lub kilku przedstawicieli władzy polskiej, jako obrońców ustroju burżuazyjnego, z którym on komunista bezwzględnie walczy. Postanowienie swe wykonał zaraz zrana z całą świadomością i czynu swego nie żałuje. Z tego zeznania Apanasiewiczza wynika, że uświadomienia, jakie już z pewnych stron dają się wy-czuwać, aby go przedstawicieli jako szaleńca nieodpowiedzialnego za swoje czyny nikogo nie mogą wprowadzić w pole. Apanasiewicz działał z premedytacją i ponieć musi zasłużoną karę.

Racjonalizacja importu polskiego

na drodze do uniezależnienia się od pośrednictwa obcego.

Wybitnie ujemny wpływ na kształtowanie się naszego bilansu handlowego i płatniczego wywiera obce pośrednictwo w naszym handlu zagranicznym. Jak oblicza dr. Feliks Hilchen, członek rady portu i dróg wodnych w Gdańsku, w swej ostatnio wydanej pracy, zatytułowanej „Wpływ organizacji handlu zagranicznego na bilans płatniczy”, w roku 1926 zapłaciliśmy zagranicy za frachty kolejowe, przeładunek w portach obcych, ubezpieczenie i pośrednictwo na towarze, który mógł iść przez koleje i porty polskie, około 420 milionów złotych, a w roku 1927 około 230 mil. złotych. Razem tedy zapłaciliśmy obcom kolejom, portom i obcom pośrednikom w ciągu dwóch lat sumę około 650 mil. złotych, t. j. dwa razy tyle ile wynosił deficyt naszego bilansu handlowego w tym czasie. Poza to wielkie sumy utraciliśmy z powodu wadliwej organizacji naszego handlu zagranicznego, — na tranzycie towarów któreby mogły przejść do innych państw przez koleje i porty polskie. W ten sposób sprawa uniezależnienia naszego handlu zagranicznego od pośrednictwa obcego — nabiera pierwszorzędного znaczenia.

Ostatnio odbyta w Łodzi konferencja pod przewodnictwem p. wojewody Jaszczolta z udziałem specjalnie delegowanych urzędników z Warszawy i Gdańska, zainicjowana przez prezydenta rady portu i dróg wodnych w Gdańsku p. Loesa w sprawie bezpośredniego importu bawełny do Polski z Ameryki przez port gdański, oznacza punkt zwrotny w tej tak doniosłej dla naszego gospodarstwa narodowego dziedzinie. Dotychczas bowiem, jak stwierdziła komisja ankieta — bawełnę amerykańską, stanowiącą 90% spozycia, otrzymuje nasz przemysł włókienniczy przez Bremę, która osiągnęła dominującą rolę jedynej obecnie dostawczyci bawełny dla Polski.

Handel bawełna, — jednym z najważniejszych w życiu gospodarczym państwa surowców, a produktem niezbędnych dla obrony w czasie wojny, winien być otoczony szczególną opieką. Uderzającym przeto jest fakt, że tak poważną gałąź przemysłu krajowego, jaką jest przemysł bawełniany, posiadający zresztą wszelkie warunki i widoki rozwoju, posługując się przeważnie portami i kolejami obcimi.

Należy zauważyć, że rela Bremo nie ogranicza się bynajmniej tylko do pośrednictwa w transportowaniu bawełny do Polski; posiadając odpowiedni aparat handlowy, finansowy i techniczny, Brema, jako pośredniczka, czerpie kosztem polskiego przemysłu bawełnianego z handlu bawełna ogromne zyski. Lwia część tych zysków pochodzi stąd, że otrzymywaną przez bremeńskich importerów bawełnę amerykańską, klasyfikuje się ponownie w Bremie, zaliczając do klasy wyższej lepszą bawełnę niższej klasy. Na skutek tego otrzymywana przez polskich odbiorców bawełna często nie odpowiada wymaganiom przedali, t. zn. gatunek jest za niski do wyrobu tego numeru przędzy, dla którego była przeznaczona.

Taki oto system handlu bawełny oczywiście nie zadawała naszym odbiorcom. Niektórzy z nich dążą do nabywania bawełny z pierwszej ręki z firm amerykańskich, jednakże napotykają na liczne trudności pod tym względem. W nader rzadkich tylko wypadkach domy amerykańskie udzielają przemysłowi polskiemu częściowego 3-miesięcznego kredytu wekslowego. Natomiast bremeńscy dostawcy, zdając sobie sprawę z korzyści osiągniętych u nas, udzielają niemal wszystkim prze-

dzialnikom kredytu wekslowego do 6-miesiący terminem od chwili nadejścia bawełny, w wielu wypadkach udzielają też kredytu otwartego z terminem do 3-ch miesięcy, godząc się na pokrycie w chwili dogodnej dla przedzialnika.

Niezależnie od korzyści, płynących z handlu bawełna, Niemcy czerpią korzyści z tytułu wyładowania bawełny w portach niemieckich, przechowywania, asekuracji, transportu oraz manipulacji związanych z eksportem i arbitrażem.

Stworzenie własnego handlu bawełna surową oznacza uwolnienie się od drokocostującego pośrednictwa Bremo, a więc i potanieenie produkcji wyrobów bawełnianych, a zatem kolejno i wzmocnienie konkurencyjności polskiego przemysłu bawełnianego na rynkach eksportowych.

W tym celu komisja ankieta w sprawie proponowała m. in. urzędzić w porcie polskim obszerne składy do sortowania bawełny na wzór składów portowych w Bremie, Hamburgu lub Hanowerze oraz spotęgować sprawność dróg żelaznych celem regularnych dostaw bawełny do ośrodków przemysłu włókienniczego przyciem taryfy kolejowej winny być takie, by transport via port polski nie był droższy, niż via Brema.

A co by mogło się stać w razie zaburzeń w Niemczech, lub wybuchu wojny?

Nasze położenie w takim wypadku, według przewidywań komisji ankieta, byłoby niebezpieczne: przemysł polski znalazłby się w sytuacji bardzo ciężkiej, albowiem zapasy bawełny w kraju, skutkiem braku środków obrotowych nie są takie, jakie przemysł ten posiadał przed wojną. Niemal wszystkie większe fabryki wyrobów bawełnianych posiadały przed wojną składy surowca, wystarczające dla normalnej produkcji na 6—8 miesięcy. Obecnie z powodu niedostatecznych kapitałów i drogiego kredytu, zapasy te starczyłyby w większych przedsiębiorstwach zaledwie na 3—4 tygodnie, w mniejszych zaś jeszcze na krócej.

Otoż ten już jeden wzgląd pierwszorzędного znaczenia państwowego wystarcza aby dążyć do uniezależnienia się i stworzenia odpowiednich warunków dla zapoatrzywania się w bawełnę bezpośrednio w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej z pominięciem pośrednictwa Bremo.

Ze specjalnym zadowoleniem wypada zanotować, że inicjatywa w tym kierunku należy do gdańskich sfer gospodarczych, które coraz bardziej zdają sobie sprawę, że rozkwiit Gdańska zależy jest w całej pełni od rozwoju życia gospodarczego w Polsce.

Również sprawa bezpośredniego importu kawy z Brazylii z pominięciem kosztownego pośrednictwa obcego weszła obecnie na tory realne. Firma polska „Michałowski i Gellert” podpisała za pośrednictwem instytutu kawowego w Brazylii umowę z jedną z wielkich firm eksportowych w Rio de Janeiro w sprawie bezpośredniego przywozu kawy brazylijskiej do Polski i przeznaczoną również dla Rosji Sowieckiej i państw bałtyckich, co powinno się przyczynić — zdaniem sfer kompetentnych — do potaniaenia tego produktu na rynku krajowym.

Aktualną też jest kwestia bezpośredniego przywozu z Brazylii do Polski kauczuku, co jest przedmiotem specjalnego zainteresowania rządu brazylijskiego.

Wreszcie skoordynowanie pracy ekspedycyj w drodze zorganizowania przez państwowy instytut

Togi i berety dla sędziów i prokuratorów.

Ministerstwo sprawiedliwości przystąpiło do opracowania przepisów o ubiorach reprezentacyjnych w sądownictwie. Przepisy te określają wygląd tóg i beretów sędziów i prokuratorów. Kolor ubiorów będzie zasadniczo czarny, różny tylko kolorem wypustek dla poszczególnych instancji sądowych. Projektowaniem jest, by przewodniczący nosili specjalne łańcuchy.

W bieżącym roku budżetowym, wobec braku odpowiednich funduszy, ubiory reprezentacyjne otrzyma jedynie Sąd Najwyższy. (—).

Kalendarzyk podatkowy na kwiecień 1929 r.

W miesiącu kwietniu r. b. płatne są następujące podatki:

- 1) do 15 kwietnia — wpłata państwowego podatku przemysłowego od obrotu, osiągniętego w marcu r. b., przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kat. i przemysłowe I — V kat., prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;
 - 2) od 15 kwietnia — wpłata państwowego podatku przemysłowego od obrotu za 1928 r. przez wszystkie przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz zająci przemysłowe, w wysokości kwot, wymienionych w doręczonych nakazach płatniczych;
 - 3) do 1 maja — wpłata państwowego podatku dochodowego w wysokości połowy tej kwoty, która przypada od wykazanego w zeznaniu dochodu, osiągniętego w 1928 roku, względnie połowy podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy, o ile zeznanie o dochodzie nie zostało złożone w terminie;
 - 4) w ciągu 7 dni po dokonaniu potrącenia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.
- Nadto płatne są zaległości z tytułu podatku majątkowego oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w kwietniu, tudzież kwoty odroczone i rozłożone na raty z terminem płatności w tymże miesiącu.

Giełda warszawska z dn. 4.IV. b. m.

WALUTY I DEWIZY.

Dolary	3.90—8.88
Belgia	123,83—123,52
Holandja	357,40—356,50
K-penhaża	237,60 237,00
Łoodyn	43,27%—43,17
Nowy Jork	8.90—8.88
Paryż	34.55—34.76
Praga	28.40%—26.34
Szwajcarya	171,57—171,14
Stokholm	239,14—237,58
Wiedeń	125,30—124,99
Włochy	46,69—46,57
Berlin	211,45

Papiery procentowe: Pożyczka inwestycyjna 106,50—105,50 Premja dolara wa 90—89,75. 5% konwersyjna 67. 5% kolejowa 59. 6% dolarowa 84,50, 10% kolejowa 102,50. 8% Listy zastawne Banku Gospodarczego Krajowego i Banku Rolnego, obli-gacje Banku Gospodarczego Krajowego 94. Te same 7%—83,25. Obl. R-k. Kom. sm. III 93. em. 7% 81,50. 4 1/2% ziemskie 50. 5% Warsz. 62. 8% Warsz. 49

Akcje: Bank Dysk. 127. Handlowy 120. Polski 185. Spleś 255. Elektryczna w Dąbrowie 105. Cukier 34,50. Firley 48. Lilpop 34 1/2. Ostrowiec 96 1/2. Rudzki 40. Starachowice 29,75. Haberbusch 218.

ekspertowy syndykatu polskich eksportatorów, który przedsięwziął pewne konkretne kroki w kierunku racjonalizowania transportu towaru polskiego, godne jest we wszechmiar poparcia naszych sfer gospodarczych.

W ten sposób powoli, powoli zmierzamy do racjonalizacji naszego importu, co odbić się powinno korzystnie na całokształcie naszego gospodarstwa narodowego.

Miecz. Goldszajn.

Listy z Czechosłowacji.

Kryzys w koalicji rządowej. — Rucha autonomistów słowackich. — Rozłam w komunistycznej partii. — Polacy w Czechosłowacji.

Praga, 27 marca 1929 r.

Jeżeli mówi się o kryzysie parlamentaryzmu polskiego, to równie taki sam kryzys przejawia się w życiu politycznym Czechosłowacji. Przeprowadzone w grudniu wybory do sejmów krajowych wykazały, że obecny rząd koalicyjny nie uzyskał większości wśród wyborców, zaś opierając się o dotychczasową większość parlamentarną czuje się niepewny, gdyż cała koalicja zbudowana jest na kruchym fundamencie. Bawiem stronnictwo ludowców słowackich, jako stronnictwo autonomiczne w każdej chwili gotowe jest opuścić koalicję, w łonie której obejmują się poważne różnice w żywotnych sprawach państwowych.

W pierwszym rzędzie jest to sprawa pełnej autonomii dla Słowaczyny, z załatwieniem której rządowe stronnictwo czeskie zweekała, obawiając się, że ruch separatystyczny przybrały w tym wypadku wielkie rozmiary. Lecz nietylko to jest powodem kryzysu rządowego a zarazem parlamentarnego. W życiu politycznym Czechosłowacji zaszedł wypadek nieznanый bodaj w historii rządów koalicyjnych. Podczas gdy dwu posłów słowackiej partii ludowej (ks. Hlinki) zasiada w rządzie, to jeden z posłów tegoż stronnictwa siedzi w więzieniu oskarżony o zdradę stanu, pomimo, że prawie cała partia solidaryzuje się z oskarżonym.

Poseł dr. Wojciech Tuka wydany został sądowi na skutek interpelacji narodowego posła dr. Iwanki, w której tenże zarzucił Tuca działalność w kierunku oderwania Słowaczyny, a przyłączenia jej do Węgier.

Jak już wspominałem, cała partja ludowa za wyjątkiem dwóch posłów stoi po stronie Tuki, twierdząc, że tenże nie popełnił zdrady stanu, działając w ramach autonomicznego programu partii. Z drugiej znowu strony władze sądowe są w posiadaniu dowodów zdrady. Kwestja ta, której rozwiązania oczekuje opinja z niecierpliwością powoduje właśnie kryzys rządowy. Podczas gdy rządowe stronnictwo narodowych demokratów chciałyby wypchnąć Słowaków z koalicji, to natomiast najsilniejsza stronnictwo agraryjszy ma interes w tem aby przejściowo trzymał Słowaków w rządzie, nie chcąc dopuścić do koalicji socjalistów.

W tej atmosferze niepewności rząd nie ma odwagi wystąpić przed sejm w ważniejszym projektem ustawy. Na kilku posiedzeniach sejmu, zwolanych z wielkimi opóźnieniami załatwiono kilka bieżących spraw i posłano posłów na wakacje świąteczne. Parlament więc nie jest w stanie pracować. To też zwłaszcza z kół narodowych wychodzą żądania radykalnego rozwiązania kwestji parlamentarnej i nieduwolnieniczym wzywają kompetentne czynniki do wzięcia przykładu z wypadków w Jugosławiji a nawet Polski.

Walki wewnętrzne w rosyjskiej partii komunistycznej odbiły się głośnie echem w jednej z najsilniejszych sekcji III-iej Międzynarodówki.

OGŁOSZENIA

w „Kurjerze Wileńskim” i innych pismach miejscowych i zamiejscowych fachowo i po cenach oryginalnych zamieszcza

WILEŃSKA AGENCJA REKLAMOWA

WILNO, WIELKA 14. TELEFON 12-34.

Oferty na żądanie bezpłatnie. 1036

„Specom”

złe się dzieje w Rosji.

Prasa sowiecka coraz częściej zwraca uwagę na rozpaczliwą sytuację inżynierów i techników czyli t. zw. „speców”, pracujących w przemyśle sowieckim, wskutek ustawicznego teroryzowania ich przez robotników. Już w listopadzie roku ub. komitet centralny W.K.P. omawiał szereg ekscesów, jakie zdarzyły się w fabrykach sowieckich pod wpływem słynnego procesu inżynierów szachtyńskich. Komitet centralny uchwalił wówczas, że proletarjat powinien cenić tych fachowców, którzy lojalnie spełniają swe obowiązki, i zwalczać wszelkiego rodzaju ekscesy i gwałty, dokonywane przez robotników na inżynierach. Uchwała ta pozostała jednakże tylko uchwałą i nie wywarła żadnego wpływu na unormowanie stosunków pomiędzy robotnikami a personelem technicznym.

Wypadki pobicia i zabójstw inżynierów przez robotników, częstokroć z blących powodów mnożą się ostatnio. W przemyśle ukraińskim zanotowano mnóstwo zaśięt tego rodzaju. W Charkowie np. robotnica zabiła inżyniera-chemika za to, że uważała go za sprawcę zwolnienia jej z pracy. W kopalniach Kadjewskich dotkliwie pobito inżyniera Montapowa za to, że zabraniał robotnikom palić papierosy tam, gdzie palenie było z racji bezpieczeństwa zakazane. W kopalni Chrustalskiej grupa robotników porobiła do utraty przytomności inżyniera za to, że inżynier ten żądał od nich punktualnego przychodzenia do pracy i t. d.

Wszelkie zarządzenia władz centralnych w kierunku zapewnienia bezpieczeństwa „specom” nie odnoszą jednak skutku ze względu na stanowisko organizacji robotniczych. Dlatego też personel techniczny, albo masowo porzucą pracę albo też patrzą przez palce na wykroczenia ze strony robotników, jak to: nieprzychodzenie do pracy, lub też opuszczanie pracy na parę godzin przed zakończeniem dnia roboczego i t. d. Taki stan rzeczy wywołuje coraz większe zaniedbanie w kierowniczych kółach sowieckich, urzędowa bowiem statystyka wykazuje coraz dalej idące zmniejszenie wydajności pracy i związane z tem wzrost kosztów produkcji.

Według danych ogłoszonych w moskiewskiej „Prawdzie” w przeciągu roku gospodarczego 1927/28 na robotników zatrudnionych w kopalniach węgla nałożono 476.000 kar dyscyplinarnych za różnego rodzaju wykroczenia, czyli że każdy robotnik w przeciągu tego roku popełnił przeciętnie po 3 wykroczenia. Z tej ogólnej liczby kar — 340.000 przypada za samowolne opuszczenie pracy; 63.000 za niewykonanie rozporządzeń administracji; 51.000 za pucie instalacji i maszyn, zaś około 10.000 — za pobicie inżynierów przez robotników.

Ponieważ wobec robotników opuszczających samowolnie pracę zastosowano represję, przeto zaczęli oni uciekać się do symulowania chorób. W dniu przedświątecznym i poswiątecznym tysiące robotników nie przychodzi do pracy, przysyłając zaświadczenia lekarskie, że są chorzy. Symulacja ta przybrała tak poważne rozmiary, że Zagłębie Donieckie traci rocznie na niej ponad 1 milion tonn węgla. Podobny stan rzeczy panuje i w innych przedsiębiorstwach sowieckich, o czem prawie codziennie donosi prasa komunistyczna.

E. W.

JAN BUŁHAK

ARTYSTA - FOTOGRAF

Jagiellońska 8, tel. 968, przyjmuje od g. 9—6.

Z podróży.

Jedna jest dobra strona rzadkich wyjazdów z miejsca urodzenia, że choćby się jechało tylko w głąb własnego państwa, ma się wrażenie podróży zagranicę i wędrowni w nieznane krainy. Trudno i kosztownie jest teraz wyjechać z „Kresowego” Wilna. Jeśli się nie jest polesem lub innym uprzywilejowanym śmiertelnikiem, pozeńgnaj się z projektami „odsiewiania” się kilka razy do roku w stolicy. A któż tego bardziej potrzebuje jak literat i dziennikarz? A tak miło jest jeździć polskimi kolejami linji na Warszawę, zachód i południe Polski! Tak przyjemnie stwierdzić ich idealny porządek, komfort, czystość i elegancję.

Wylegając się więc w dobre opalone coupé dojeżdżamy do Warszawy. Zaledwie po polach płachetki śniegu świadczą, że dopiero co była ciężka zima. Wisła powoli rusza, ale jeszcze zsiadła i martwa. Za to ulice ożywnie, sucho! Ciepło, ani kszty błota lub tych okropnych zwalów lodu i brudnych śniegów, które zalegają biedne Wilno. Mam wrażenie, że odjechałam niezmiernie daleko, gdzieś za dziesiątą granicę. Ludzie ruszają się z wianiem, są hałaśliwi, rozmówniejsi i bardziej uwewnętrzniają wszystkie swe uczucia. Mam tego dowód przy złe działającym stacyjnym telefonie, kiedy

trzy osoby wrzuciły do automatu przepisane trzy pięciogroszówki i głos paniński dopominał się wciąż o zapłatę i nie chciał uwierzyć, że już dokonana; podniósł się wielki gwałt, interwencja policjanta i odeszliśmy z moralną satysfakcją, że stacja telefoniczna uznała automat za zepsuty.

W dalszym ciągu wygodny wagon wiezie mnie do Poznania w gronie wesolych i rozmównych towarzyszy podróży. Ciagle ktoś mówi o owych automobilach; w tej krainie wszyscy mają Fiaty, Chevrolety, Fordy, jeżdżą niemi w sąsiedztwo, zagranicę, ukłagają tegożowego wyścizki do Włoch, Francji lub Szwecji swemi maszynami... u nas inaczej... inaczej... inaczej...

W Poznaniu, na dworcu pełnym rusztowań i przygotowań wystawowych, wpadam w objęcia przyjaciół, i w gościnnym domu prof. Grabowskich, dawnych znajomych „przedwojennych”, odpoczywam, otoczona serdecznością przyjaciół, gawędząc o zdarzeniach lat ubiegłych i dawniejszych. Zrana budzi mnie sliźnicę, ciepłe słońce. Wychodzimy. Ach ta roskoszna czystość niemieckiego wychowania, ile razy jestem w b. zabarwienie pruskim, wzdycham z głębi serca: „Jeżeliż już miał nas Panie Boże pokarać tyloletnią niewolą, to czemuż wszyscy nie siedzieliśmy „pod Niemcem”, Wilno byłoby równie czyste jak Poznań, miało takie

muzea, zachowane pamiętki, pięknie zbudowane gmachy, no i równie prędko jak ta stolica Wielkopolski, zruciło by z siebie obcy nałot.

Gdy przędz wojną byłem w Poznaniu, zrzadka slychać było mowę polską na ulicy, w sklepach trudno się było rozmówić, w Toruniu absolutnie śladu i znaku polskości nie było można odkryć podróżyjąc przelotnie.

Dzisiaj nigdzie nie slychać w Poznaniu mowy niemieckiej czasami dolata gdzieś jakieś słowo, w sklepach: na zebraniach Niemcy mówią po polsku, to samo jest w Toruniu.

Oglądam uniwersytet, (nasz ładniejszy), poszczególnie biblioteki wydziałów bogato zaopatrzone, duże gabinety do pracy profesorskiej, potem ogólna biblioteka i czytelnia. Z przyjemnością stwierdzam, że u nas nie jest mniejszy komfort, a białe nasze mury i lukowe sklepienia bezporównania są miłsze niż ciemne ściany i staroniemiecki styl tutaj panujący. Profesorowie przytem narzekają, że dla polonisty, niema tu dosyć materiałów i książek. Uniwersytet, mieści się częściowo w Zamku cesarskim, odnowionym teraz tak, by zetrzeć pewne ślady niemieckie, które jeszcze zostały. Wewnętrznie ten kompleks gmachów: Zamek, opera i jakieś duże budynki, wszystkie z szarego kamienia, tworzą bardzo estetyczną grupę na szerokiej ulicy, gdzie dużo przestrzeni i powietrza. Magazyny piękne i ob-

ficie zaopatrzone. Zaglądam do znanych mi zbiorów Tow. Przyjaciół Nauk... i zgorszyłam się! Brudno! Zaniedbanie, obrazy, niektóre podrapane, stoją gęsto pod ścianami, miejscami niema, projektują wrzucić lokatorów i włączyć mieszkania do muzeum. Przydałoby się. Znow z zadowoleniem myślę o naszym Tow. Przyj. Nauk i porządkach, które tam zrobił p. Brenzstein, góra nasił Opo-wiadam do skwapliwie, konfundując tem siły miejscowe.

Wieczorem w niezbyt estetycznej dawnionej operze. Pstrokat i niepotrzebnie wpakowano tam motyły, szlaczki i rozety z ludowych wycinanek, nieodpowiednie do tego rodzaju gmachu. Dają opero—balet. Taty Nowodworskiego, miejscowego twórcy, treść: legenda gór, dość banalnie ujęta; królowa, król węzłów, pastuszek z fajarką, śpiący rycearz, i aparat fantastycznych postaci. Muzyka również nie przekracza najbanalniejszej popolitości; tańce i stroje góralskie bardzo ładne i prawdziwie malownicze, fantastyczne zaś mało wykazują inwencji, dekoracje śliczne i artystyczne. Teatr pełny, strojny, dużo osób udaje się do kawiarni lub restauracji, a że ciepło i sucho, więc się strojne panie w cieniułkich pantofelkach rozsypują, gwarząc wesoło u stóp schodów i czekają na beczące auta, które je rozwożą na miejsce nowych rozrywek.

Nazajutrz jesteśmy w teatrze na Cyrano de Bergerac, u p. Młodziejowskiej, która mile wspomina Wilno ale w Poznaniu się zaaklimatyzowała zupełnie. Teatr bardzo ładny, miły, przytulny, obszerny, mimo że niewielki i pełny! Jak to miło widzieć teatr pełny na któreś tam przedstawieniu starej sztuki... Jest jeszcze świeżo powstały nowy teatr polski grający nowości i farsy, o ostatnio Brocway z nagiemi girls'ami miało ogromne powodzenie. W Cyrano grają dawni nasi znajomi: p. Zofja Grabowska i p. Godlewski, Roxanę i hr. de Neuville, nazwiska aktora grającego Cyrano nie pamiętam, gra poprawnie, tylko jest za młody i za przystojny na swą rolę. Całość dobrze wyreżyserowana, sceny zbiorowe malowniczo ułożone, a najlepsze dekoracje i kostjomy. Tak w operze jak tutaj strona dekoracyjna wydaje mi się największej uwagi godną. Zamek fantastyczny w Tatrach grota króla węzłów i w Cyrano obalenie Arrasu i dziedzi-niec klasztoru slićzne.

Nazajutrz zwiedzam plac wystawy; bardzo dużo już zrobiono, długo, biało-żółte budynki już gotowe, pawilony pojedyncze również, ruch ożywny, teren wystawy jest obrany pomiędzy cmentarzami chrześcijańskim i żydowskim, niepowiem, by spokojnie zmarłych nie był przez to zakłócony.

Najpiękniejsze teraz to są gma-

chy należące do uniwersytetu; Wydział Lekarski, Wydz. Przyrody. Wszelchnia Poznańska nie miała fundusza na ich wykończenie, więc oddała je na czas Wystawy Komitetowi, a ten po użyciu, odda w porządku. Tak i uniwersytet i wystawa skorzystają. Gmachy są budowane jeden w dwa skrzydła z atyką polską, taką jaką mają sukiennice w Krakowie cale z szarego, dość jasnego kamienia. Przyroda ma rondo, okrągły perystyl i wraz z tamtym tworzą dziedzi-niec, który, jak mi się zdaje będzie najpiękniejszym miejscem wystawy.

Poznaniacy przygotowują się po swojemu do ogromnego zjazdu: solidnie i dokładnie. Budują hotele, czyszczą mieszkania, pomieszczą wszystkich wygodnie, z pewnością. Bursy, gimnazja, szkoły, uwolnione wcześniej, przyrządzone będą i zaopatrzone odpowiednio w łóżka, pościel, sprzęty dla wycieczek. Pierwszy to egzamin pod względem gospodarczym niepodległej Polski na taką skalę, nie ma wątpliwości, że się uda. Dobrze że w rdzennie polskiej dzielnicy ją robia, na zachodzie, bo to i bliżej z Europy każdemu i jest co pokazać. Reklamowe wezwania, broszury ilustrowane we wszystkich językach rozrzucają na cały świat. A no, zabaczmy.

Hel. Romer.

Z Sądów.

Na złoto arestowanego zlakomiał się zast. kierownika policji politycznej.

W połowie 1925 r. w czasie likwidacji, działającej na terenie pow. święciańskiego organ. p. n. „Niezależna Partja Chłopska” między innymi aresztowany był członek tej organizacji Kazimierz Malty, od którego odebrano, obok innych rzeczy znalezionych, 25 rubli w złocie, które złożono, jako depozyt, w ekspozyturze policji politycznej w Święcianach.

W pewnym momencie referent śledczy, zastępca kierownika tego urzędu, st przodownik Eugeniusz Bucki pod jakimś pretekstem zażądał przekazania sobie owego depozytu.

Po jakimś czasie prowadzący dziennik podawczy st. post. Sawicki zauważył, że depozyt Malty jest odebrany, o czym świadczył podpis odbiorcy w książce odpisów. Na zapytanie Bucki oznajmił, że cały depozyt wraz z pieniędzmi odebrała matka aresztowanego Malty.

Po kilku miesiącach uwagę Sawickiego zwrócił przypadkowo odnalezienie w szufladzie Buckiego części depozytu należących do Malty. Na interwencję Sawickiego Bucki dał wymijającą odpowiedź, wobec czego zrodziło się podejrzenie, że z depozytem tym stało się coś tajemniczego. Spostrzeżeniem swym Sawicki podzielił się z kolegami, którzy mieli całą tę sprawę zbadać.

Upływał jednak czas, lecz kwestja ta nie została wyjaśniona.

Dopiero w dn. 16 lipca 1927 r. wpłynęło pismo z sądu apelacyjnego z zapytaniem o depozyt Malty. Fakt ten sprawił, że o spostrzeżeniach uwidomiono prokuratora, który wdrożył dochodzenie.

Badana w tej sprawie matka Malty, która rzekomo miała podnieść rzeczy syna, oświadczyła, że nigdy w ekspozyturze nie była i jest niepiśmienna, a wobec tego

nie mogła otrzymać depozytu i kwitować w księdze. Przeprowadzona ekspertyza kaligraficzna podpisu położonego w książce stwierdziła niezbicie, iż jest on uczyniony ręką Buckiego.

Wobec takiego wyniku śledztwa Buckiego postawiono w stan oskarżenia z art. 578 i 667 k. k.

Oskarżony do winy nie przyznał się, jednak sąd okręgowy na sesji wyjazdowej w Święcianach uznał winę Buckiego za dowiedzioną, lecz uwzględniając okoliczności łagodzące, wymierzył mu karę więzienia na przeciąg pół roku i tę następnie na mocy amnestji zmniejszył do 3 miesięcy. Ka—er.

Rozmaitości.

Ojciec święty i chór wieśniacy.

Ojciec Święty, dowiedziawszy się od Kardynała Arcybiskupa Florencji, że chór, złożony z setki młodych chłopów i dawczą w większości z wioski Serravallo w Toskanji, popisywał się wobec samego siebie, licząc zebranych duchowności i grona muzyków specjalistów wspaniałe wykonaniem religijnymi śpiewami Gregoriańskimi, wyraził życzenie, aby śpiewali Mu on do oświetlenia przez Niego Mszy w Rzymie.

„Che il popolli casti” (Niesz lud śpiewa) wyraził się Plus X, cytując tytuł przepięknej kszułki, napisanej przez Arcybiskupa Włocławca, którego dążeniem jest wprowadzenie dobrej muzyki do wszystkich kościołów parafjalnych swojej diecezji.

Dążenia te znalazły rychłejsze urzeczywistnienie dzięki pracy architekta włoskiego, signora Egipto Fabbri. Artysta ten, mając przed trzema laty powierzone sobie dokonanie planu kościoła dla wsi Serravallo, miał możność wielokrotnego wsłuchiwanie się na miejscu w chóry dźwięki wiejskiej, śpiewającej pieśni ludowe. Nasunęło mu to myśl wykorzystania tych śpiewaków wiejskich i uczynienia z nich sprawnego chóru kościelnego.

Silne lotnictwo to potęga państwa!

S P O R T.

Pięty dzień turnieju gier sportowych Ośr. W. F. Wilno.

W dn. 3. IV. b. r. odbyły się 3 dalsze rozgrywki w koszykówce dwóch drużyn męskich i jednej żeńskiej.

Wyniki uzyskano następujące:

Harcerki—Siła 27:12 (15:6).

Gra b. żywa przy małej przewadze harcerki, które dzięki lepszej dyspozycji strzałowej uzyskały dość duży cyfrowy wynik. Oba zespoły mają braki techniczne szczególnie taktyczne. Stąd wynikały tak częste zbieganie się grających i gra chwila chaotyczna.

Ognisko—Siła (zesp. męskie) 70:5 (38:1).

Zdecydowana przewaga zespołu Ogniska. Siła jest niemal nie dopuszczona do głosu i ogranicza się wyłącznie do obrony. Ognisko z 2 rezerwami zwyciężyło.

Pogoń—Makabi (zesp. męskie) 30:25 (15:15).

Oba zespoły równorzędne. Gra b. ostra, chwilami brutalna w czem nie miała winę ponosi sędzia, który winien był reagować więcej zdecydowanie na nie-sportowe zachowanie się niektórych zawodników.

NOWOŚCI WYDAWNICZE.

— Rewja Filmowa Nr. 4. Ukazał w Wilnie czwarty numer tego pisma, prawiąc: „Przedmiotem jest i w tym numerze artykule o filmie i o literaturze, a także o sztuce i o życiu artystycznym.”

Z artykułów na szczególną uwagę zasługują wywiady: z Polą Negri wraz z jej zyciorysem; oraz z Ignem Symem naszym gwiazdą na Wiedeńskim niebie, dziś już europejskiej sławy artysty filmowego.

Porządem także i w tym zeszycie mamy doskonały wiersz A. Vatha, dedykowany Polji Negri p. t. „Czarna Lu”. Nie omawiając go szczegółowo stwierdzamy, że choćby tylko dla niego samego warto zainteresować się tym zeszycem „Rewji, a co dopiero gdy się weźmie pod uwagę resztę jego zawartości, będącą na naszym poziomie.

Pogrzeb Otokara Brzeziny.

Dnia 28. marca r. b. odbył się w zacisznym miasteczku morawskim Jaromerzyczach pogrzeb zmarłego tam przed paru dniami wielkiego poety czeskiego, Otokara Brzeziny. Białe domki miasteczka tego nigdy jeszcze nie oglądały takich tłumów ludzi, jak w słonecznym tym, a tak smutnym dniu pogrzebu swego znakomitego obywatela. Z całego państwa zjechali na pogrzeb najznakomitsi przedstawiciele wspólczesnej Czechosłowacji.

Kondukt pogrzebowy wyruszył z miejscowej sokolni, gdzie na przybrany kwiatami i wstęgami katafalku ustawiona była trumna ze zwłokami poety. Po wygłoszeniu przez przedstawicieli poszczególnych korporacji pożegnanych przemówień kondukt żałobny wyruszył przy dźwiękach marszu żałobnego Foerstera na miejscowy cmentarzyk, gdzie ułożono na wieczny spoczynek szczątki największego geniusza poetyckiego dzisiejszej Czechosłowacji, ukochanego przez cały naród wieszca, Otokara Brzeziny.

W swym testamentemie porządkiem w roku ubiegłym, zapisał Brzezina swą wspaniałą bibliotekę uniwersytetowi berneńskiemu, część książek popularniejszych, głównie beletrystycznych, bibliotecę szkolnej gimnazjum realnego w Morawskich Budziejowicach, a wszystkie swe dotychczas nieopublikowane rękopisy — Czeskiej Akademji Umiejętności. Opublikowania tych rękopisów całej Czechosłowacji oczekuje ze zrozumiałem zainteresowaniem, które jest tem większe, że s. p. Brzezina od roku 1905 prac swych nie wydawał drukiem. W czasach ostatnich mówiono wprawdzie o tem, że Brzezina liczne z posród niewydanych swych rękopisów spalił; zdaje się jednak, iż pogłoski te nie odpowiadały rzeczywistości, wobec czego spodziewać się należy, że twórczość wielkiego poety została dla narodu zachowana.

Popierajcie Ligę Morską!

Z OSTATNIEJ CHWILI.

Przyjazd ministra Grandiego do Polski. (Tel. od własnego korespondenta z Warszawy).

Dowiadujemy się, że dn. 21 maja przybędzie do Polski kierownik ministerstwa spraw zagran. rządu włoskiego, p. Grandi z małżonką. Przyjazd jego będzie rewizytą oddaną rządowi polskiemu za zeszlroczny pobyt min. Zaleskiego w Rzymie.

Minister Grandi zwiedzi Kraków, w ciągu dwóch dni zatrzyma się w Warszawie, następnie uda się do Poznania dla zwiedzenia Powszechnych Wystaw Krajowej, a w końcu swojej podróży wyjedzie do Gdyni, gdzie zapozna się z rozwojem portu.

Pogrzeb ambasadora Herricka w Paryżu.

PARYŻ, 4. 3. Pat. Dziś rano odbył się tu pogrzeb ambasadora amerykańskiego Herricka. Na pogrzebie przemawiali premier Poincaré i były głównodowodzący armją amerykańską w czasie wojny światowej gen. Pershing, stwierdzając, że nikt tak, jak zmarły, nie umiał ocenić geniuszu francuskiego i wzajemnych uczuć, łączących oba narody. Jego zdolności i miłość dla ludzkości czyniły go podobnym do Lincolna.

Ostatnio — mówił gen. Pershing — przestali być dwa wielkie serca, serca dwóch dzielnych żołnierzy w walce o zwycięstwo prawa. Spadkiem, jaki obaj zmarli pozostawili po sobie, jest ideał doskonałego obywatela, który w nich obu był wcielony.

Kończąc, gen. Pershing wyraził w imieniu Stanów Zjednoczonych wdzięczność za propozycję przewiezienia zwłok zmarłego ambasadora do ojczyzny na francuskim okręcie wojennym.

Król bułgarski w Pradze.

PRAGA, 4. IV. (Pat.) Wczoraj wieczorem przybył do Pragi incognito król Borys bułgarski z kilku osobami świty. — Król powitany został na dworcu przez posta bułgarskiego w Pradze p. Wazowa i persone. poselski. — Król podróżuje pod nazwiskiem hr. Rylińskiego.

Mord na tle religijnem.

KATOWICE, 4. IV. (Pat.) W nocy z 3 na 4 b. m. 53-letnia Klara Kaerger w Małej Dąbrówce dokonała mordu na osobie 5-dniowej swej wnuczki oraz ciężko pokaleczyła swą córkę 25-letnią Hildegardę. Po dokonaniu zbrodni odebrała sobie życie przez przecięcie żył. Czynnikiem prawdopodobnie popełniła w chwili zaburzenia umysłowego na tle religijnem, gdyż sama była ewangeliczką i nie chciała dopuścić do ochrzzczenia dziecka w kościele. Córkę Kaerger przewieziono w stanie ciężkim do szpitala.

Wycięcie w pień dwutysięcznej bandy

WIENIEŃ, 4. IV. (Pat.) United Press donosi z Pekinu: banda rabusiów, złożona z 2 tys. ludzi została — jak podaży misionarze — wycięta w pień w czasie nieudalonego napadu na miasto Tung-Pohsien. Bandyta napadli na miasto w nieobecności garnizonu wojskowego i splądrowali je. Wojsko nagle jednak wróciło, osaczyło miasto, ustawilo na wszystkich rogach ulic karabiny maszynowe i rozpoczęło morderczy ogień na bandytów.

Ludność rzuciła się również na bandytów. Kilku tylko zaledwie udało uciec. Jak opowiadają misionarze, owa banda składała się z rzekomo z chłopów, którzy doprowadzeni zostali do rozpaczki wskutek głodowej panującej obecnie w Chinach.

Kino Miejskie, Kino „HELIOS”, RAPSOPIA WĘGERSKA, Wspaniała obsada: LIL DAGOWER, Dita Perlo, Willi Fritsch.

Jak gdyby ludzie. Wzruszający dramat dwójga serc. Aktów 8. W rolach głównych: YERA REYNOLDS i KENNETH THOMSON. Współgrają cztery cudebne tresowane psy.

Kupujcie tylko PEWNE NASIONA, bo jaki siew, taki plon. Zakłady Ogrodnicze i Skład Nasion W. WELERA.

LEKARZE, DOKTOR BLUMOWICZ, Choroby weneryczne, syfilis i skórne. Wielka 21.

KINO-TEATR Polonja, KINO Piccadilly, KINO LUX, Kino Kolejowe OGNISKO.

Dziś! Tajemnica starego rodu, Tajemnica łowców, Dżokej z Londynu, Najwyższy film ze złotej serji 1929 roku.

OGŁOSZENIE, Dyrekcja Lasów Państwowych w Wilnie ma na swych składach w Wilnie materiał budowlany suchy w okrągłym stanie.

Wspólnicy - czki, Akuszerki, Akuszerka Maria Brzezina.

Przetarg, Dyrekcja Kolei Państwowych w Wilnie niniejszym ogłasza przetarg na oczyszczenie i dezynfekcję wagonów osobowych na st. Wilno w okresie od d. 1. maja 1929 r. do d. 31. marca 1930 r.

SWIATOWEJ SEAWY AKUMULATORY O-ta POLLAKA, radjowe, samochodowe i inne. Wymiana starych bat. akumulacyjnych do dopłaty na nowe gwarantowanej jakości 2,2 Ag. produkcji 1929 r.

OGŁOSZENIE, Zgubiona książka woj. przez P.K.U. Wilno, rocz. 1895 na imię Zygmunt Rawdanowicz, ujęta przez P.K.U. Wilno.

OGŁOSZENIA do Kurjera Wileńskiego, przyjmuję na najbardziej dogodnych warunkach ADMINISTRACJA Kurjera Wileńskiego Jagiellońska 3. Telefon 99.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: Jagiellońska 3, Telefon 99. Cenne ogłoszenia: miesięcznie z odnośnikiem do domu lub przysyłką pocztową 4 zł. Zmniejszenie: 50% drożej; z zastrzeżeniem miejsca — 25% drożej; z zastrzeżeniem miejsca i świętecznych — 25% drożej; zagranic — 100% drożej.